

B

Bulletin Společnosti
Otokara Březiny

Jaroměřice
nad Rokytnou

Září 2024

číslo 84

Stráž nad mrtvými / Otokar Březina	3
Ferdinand Höfer / Rozhlasová vzpomínka Aleny Blažejovské	7
Žena na oltáři / Petr Čichoň	10
Holmanova hudba pramenů / Daniela Iwashita	12
Knihař a spisovatel Stanislav Vodička (1. část) / František Dvořáček	15
Výklenek už není prázdný / Petr Kopejska	21
Za poklady muzejní noci 2024 / Petr Kopejska	26
Víkend otevřených zahrad / Veronika Zlatušková	29
Pozvánka na film Poselství lásky a učení Vincence Lesného a Otokara Březiny	31
Program tradičního setkání SOB	32
Hospodaření Společnosti Otokara Březiny za rok 2023	33
Program vědomostní soutěže Jak znáš Otokara Březinu?	34
Redakce	35

Stráž nad mrtvými

Po utišení nesčíslných požárů,
když soumraky, jak popel plný jisker, v závějích
se položily mezi válčící tábory,
svých sladkých bratří hledat vyšli jsme
v příměří.
A podle blednoucího vyzáření aureol
jsme krásné hlavy jejich poznali,
opřené o kamenné polštáře
jak ve snění.

Však páry jitra nového se srážely
na jejich čelech rosou smrtelnou
a v onen večer, který šero své
nad tisíci dní našich rozestřel,
pod všemi svými polibky jsme cítili jich tahy tázavé
a vynucený jejich úsměv záhadný. –

Bdít budeme nad stany bratří spících, v modlitbách,
a stromy, vody, země, budou s námi teskniti
i města přátelská. Uprostřed černých oceánů zničení
ostrovy mlčenlivé budou naše sny
a loďstva mrtvých, v horká pásma plujících,
na horizontech siných světél uzříme.

Nehoří všechny květy tvé se všemi hvězdami
nad hroby nesčíslnými jak lampy náhrobní
za večerů v oktávu tajném tvých vítězů?

A nestvořil jsi miliony jazyků
od hořkých povzdechnutí trav a mechů pokorných
až k výmluvnosti plamenů a bílých sluncí v zoufalství,
by zakvílely v tisíciletích tíž kletby tvé,
žal věcí pomíjejících?

A ze všech břehů kosmu nepláče
šílenství rukou marně rozpjatých,
tep srdcí oddělených nekonečností?
Hřmí ve všem žíravé tvé proudy propastné,
vře jimi kámen, krev i myšlení,
oblaky věcí věčný vítr v nesčíslné formy přelívá
a místa jednoho se netkl nikdo rukou ani myšlenkou
dvakrát.

A naše vlastní bytost záhadná!
Na hranici své žalmy pějící
v šarlatném plášti plamenů!
A s lehkostí, jak obraz nekonečna ve zracích,
tíž provinění tajemného nesoucí,
sen tragický tohoto vesmíru!
V ohnivých řasách měnivých a nádherných,
jež do tváře jí šlehají tvým větrem vzdouvané
a vesmír dávají jí zřítí plameny jak závojem,
v třesení zatajeném stojí vztyčená.
A rozjařená jako v šílenství
tisícům smrtí v ironické tahy pohlíží,
z všech černých rukou přijímá číš halucinací
a ve přípitku extatickém životu
a slunci, smíření a nadějím
až ke dnu v temné rozkoši ji dopíjí
a dychtivě svou ruku vztáhne po nové a po nové,
od věků k věkům nenasycená,

rty žárem žízně v jedno s číší stavené,
při každém odtržení ledového kovu
krvácející.

Dni naše noci odděleny jsou,
však naše noci jako vlna vlny dotýkají se
všech nocí vesmíru.
Setkání naše odloučením jest
a odloučení naše setkáním
a v setkání i odloučení bolest jediná,
jíž nejvyšším jest výkřikem
mlčení. –

Však ráno, v šiku svém až státi budeme,
kruh slunce žhavý, k zemi obrácen,
polnice měděná v tajemných rukou, září zastřených,
hromovým hlaholem se zachví válečným.

A smrti poselství,
zvuk letem vibrujících šípů světla nejtajnějšího,
včel hudba mystická nad vegetací duchů vířící,
melancholický úder tvého ladění pro výši tónů v hymnech vítězství
po věky znějící – nad naší hlavou zazvoní:
signály z nejžhavějších ohnisk tvého bojiště,
jež vyvolené volají na křídla neviditelná,
by kryli útok těžkooděnců tvých, zápasících na zemi.

Všech duší hloubkami se rozhlaholí najednou
a tisícero násobné se roztrhne tvým celým stvořením,
chodbami nesčíslnými tvých labyrintů mlčících,
žaláři podzemí a zahradami jar
i galeriemi tvých liliových světel kouzelných.
Co naše bolest v těchto jistotách a závratích
a oddanostech, jejichž gesta podobná jsou zoufalství?

V jiskření úsměvů, jak v hledí oslňující
svých tváří sinou bledost ukryjem
a k bratřím obrátíme zraky radostné
jak prameny, v nichž jitřní slunce odrazilo se:
i budou podobenstvím Zdroje svatého,
kde jako zrna písku k výši zdvižená
všech vodstev rovnováhou tajemnou,
souhvězdí rozmetaná éternými vlnami
v azurech bolesti a spravedlnosti
se usmívají zlatým vířením.

*Báseň ze sbírky Ruce, Básnické spisy (vydal Ústav pro českou
literaturu AV ČR, Nadační fond Česká knihnice a Host,
Praha–Brno 2021)*

■ VZPOMÍNKY

Ferdinand Höfer (5. 3. 1915 – 24. 4. 2009)

Rozhlasová vzpomínka Aleny Blažejovské

Ferdinand Höfer zemřel ve věku 94 let dne 24. dubna 2009.

Narodil se v rodině jaroměřického klempíře Karla Höfera. Jeho maminka měla malé papírnictví. V Höferově domku našel roku 1901 své první jaroměřické bydliště básník Otokar Březina. Když se pak o třináct let později odstěhoval, býval malý Ferdinand občas pověřen, aby mu donesl dopisní papír, pohledy či známky nebo noviny. Později na básnickově pohřbu ministroval.

Po středoškolském vzdělání nastoupil na praxi v třebíčském Lorencově knihkupectví a potom v Brně do známého Píšova antikvariátu. V prosinci 1937 obdržel od zemského výboru vlastní koncesi na knihkupectví a antikvariát.

Při rozpuštění Československé armády v březnu 1939 se Ferdinand Höfer zapojil do odbojové činnosti. Po skončení války se účastnil skautského hnutí a začal systematicky rozšiřovat a zvelebovat Březinovo knihkupectví v Jaroměřicích nad Rokytnou.

Zároveň prováděl v Muzeu Otokara Březiny návštěvy, k nimž patřil v roce 1947 i prezident Edvard Beneš s chotí.

Za odbojovou činnost byl Ferdinand Höfer vyznamenán 5. května 1949. Ale již 14. října byl zatčen a obviněn za účast na takzvané katolické akci a odvezen do vyšetřovací vazby do Jihlavy.

Ke čtrnácti letům žaláře zostřeného temnicí a půstem, zabavení movitého i nemovitého majetku, pokutě 40 000 korun a dalším postihům byl odsouzen 18. března 1950.

S celou skupinou odsouzených byl odvezen do Plzně na Bory, kde pracoval v trestaneckém táboře Karlov II.

Pro těžký úraz spojený s onemocněním a proto, že na práci v Jáchymově nebyl schopen nastoupit, byl roku 1953 převezen do Leopoldova. Zde na výzvu patera Silvestra Braita vydal na toaletním papíře v jednom exempláři výběr z básní Otokara Březiny, které znal z paměti. Tento unikátní exemplář se mu podařilo z vězení propašovat. Dnes je uložen v Muzeu Otokara Březiny.

Následujícího roku se zdravotní stav Ferdinanda Höfera velmi zhoršil. A tak dostal v srpnu od prezidenta Antonína Zápotockého milost.

Pokud to bylo možné, staral se o muzeum. Provázet však směl pouze v letech 1968–1969. Roku 1968 byl jedním z hlavních iniciátorů oslav stého výročí narození milovaného básníka.

Napsal stovky dopisů významným osobnostem a žádal je o podporu, když hrozila ze strany jaroměřického komunistického místního národního výboru likvidace muzea.

V roce 1990 vzkřísil Ferdinand Höfer Společnost Otokara Březiny, která měla v krátké době na 300 členů.

Jeho dlouho nesplněnou touhou bylo obnovení knihkupectví Otokara Březiny.

V roce 2000 financoval úpravu výkladní skříně v místě bývalého bytu Otokara Březiny na obchodní místnost. Částkou 30 000 korun uskutečnil nákup vybavení prodejny a roku 2003 v průběhu březinovské konference bylo knihkupectví otevřeno.

Přepis rozhovoru Aleny Blažejovské s Ferdinandem Höferem

F. H.: „Jsme rádi, že zas taková vzácná návštěva jde do muzea, sem už přišlo víc vzácných lidí a skutečně vítáme každého, kdo s takovým elánem a přesvědčením sem přijede... Jsme vděční těm cizím, poněvadž jaroměřičtí občané, ti chtěli ten dům zbourat, postavit tady činžák nebo něco takového, jim se to nepovedlo, nám se to povedlo.“

A. B.: „Je to vaše zásluha.“

F. H.: „No tak, je to zásluha Společnosti. Však vy už jste tady byla, tak to znáte. Vy jste si přijela schválně na tu výstavu...“

A. B.: „Ano.“

F. H.: „To je práce paní Ergensové, která to takhle dávala dohromady. Poněvadž jednotlivé věci sehnat po těch rocích, které uplynuly... dalo to trochu práce. Víte, ono je zajímavé, když sem před lety přijeli tři takoví páni – doktor Šprincl, který přeložil Březinu do latiny, všech pět básnických sbírek, máme je tady, on nám to potom daroval – no a ti se divili, že tady nic jiného není než to muzeum... Měli jsme jednu světničku, ve které Březina bydlel, my jsme to zachovávali, dokonce jsme tam koupili památky po Anně Pammrové, už potom v pětáctýřicátém, aby tam byly uskladněny, jenomže pak v devětačtyřicátém roce jsem byl poslán na školení na čtrnáct let a ten dům prostě měl jiný účel, to knihkupectví Březinovo, to tam bylo zrušeno, no a začaly se tam prodávat různé potřeby a bohužel to, co tam bylo po Anně Pammrové, ty památky, to všechno se odvezlo včetně toho nábytku, obrazů a knih a bohužel, nevíme, kde to je... V devětaosmdesátém – starosta nemůžu říkat, to byl ještě předseda MNV – přišel za mnou a říkal: Pane Höfer, pojd'te se tam do toho baráku podívat, je to na spadnutí, my to budeme bourat, ale co s těmi krámy, jsou tam nějaký obrazy, nějaký takový papíry, máme to spálit, nebo to máme dát do sběru... S panem Šabackým, který byl předtím předsedou, jsme sem šli a ono to bylo skutečně v takovém stavu... V prvním poschodí nebyla podlaha, okna byly vybitý, dům byl skutečně v havarijním stavu, no, ty obrazy od Františka Bílka, to všechno se tam válelo po zemi, tak jsem panu předsedovi řekl: Předsedo, okamžitě zapečetit, pozveme notáře, pozveme památkáře a uděláme soupis a tak dál, tak něco se zachránilo...“

Přepsáno z pořadu ČRo Brno Zelný rynek Aleny Blažejovské z 9. května 2009, nahraného na audiokazetu, která je součástí archivu Společnosti Otokara Březiny. Nahrávku vytvořil pan Herbert Pesch. Rozhovor mírně jazykově upravujeme.

Žena na oltáři

Ze vzpomínek na Jiřího Kuběnu

Žena na oltáři, to je velké téma, řekl mi Jiří Kuběna a posadil se v redakci do svého křesla. Redakce Vetus Via – básníkův brněnský byt na ulici s krásným názvem Pod Kaštany, ve které jsem také pár let pracoval, byl plný starožitného nábytku, na stěnách visely vzácné malby, třeba od Mikuláše Medka. Nejvíce jsem měl obavu o vzácnou sošku Jana Koblasy, která mi několikrát spadla z barokního stolku, vždy jsem ji ale zázrakem zachytil. Stěny byly potaženy novogotickými tapetami, nad okny visely závěsy s florálními motivy. Jiří miloval bytový textil a mou kancelářskou židli tvořilo empírové křeslo s ornamentálním potahem, ve kterém prý seděl Puškin. Sedl jsem si také do svého křesla.

– Žena na oltáři, to je velké téma, zopakoval svou větu Jiří Kuběna a chvíli jsme jen tak seděli naproti sobě. Podíval jsem se na sádrovou sochu Panny Marie, vedle které stála váza s čerstvými liliemi, a najednou z nich Panna Maria jak z vln k nám přicházela jak nějaká vodní lilia, jak květ, který nikdy neodchází, pomyslel jsem si. Jiří si všiml, že mě zaujala vonící kytice lilií, a spokojeně dodal:

– Květiny k takové ženě na oltáři rozhodně patří, natož k Panně Marii, proto tady ty lilie mám, i když jejich vůně jsem tak omámen, že asi nemůžu pracovat a ty asi také. Měl jsem těch lilií koupit méně, ale básník mého formátu nemůže na květech šetřit. Na milosti nelze šetřit, i když šedesát lilií jsem kupovat tedy nemusel. Teď se tady oba otrávíme, ale možná jen sladce usneme přímo do náruče toho božského ženského principu. Na Panně Marii je prostě něco florálního, a když je nejhůř, bývá její květinová, ale přitom vždy žensky měsíční vůně tím posledním útočištěm, poslední záchranou. Moderním básníkům se zdá mariánský kult naivistický, ale není na něm vůbec nic insitního, naopak, básník by měl tomu naivnímu, ach, veskrze čistému a právě tím silnému jít naproti. My básníci bychom se měli učit právě takové naivitě, božské čistotě, to

musí přece vědět každý básník, i Otokar Březina to věděl a samozřejmě Jakub Deml. Jak snadno se dá právě tato čistota zavrhnout a posměšně odmítnout, postavit do kouta, a právě upozadit tu nejčistší ženu, ach, sošku, onu matku zdánlivě naivní a v chudobě uvězněnou v sádrových soškách, ach, v sádře, v které jsme s ní a v ní uvěznění i ty, i já, prostě všichni, kdo prosí o milost. Ó, zdrávas Maria, milostiplná, povzdechl si Jiří Kuběna a vzal si do rukou svůj dřevěný růženec. Nadechl se pronikavě omamné liliové vůně, která zamořila básnický byt a kultovní redakci a proměnila prostor bytu v chrám.

Tak to se dalo zažít jen koncem devadesátých let s básníkem Jiřím Kuběnou v redakci Vetus Via. Jak mi tyto chvíle scházejí...

Petr Čichoň

Holmanova hudba pramenů

Od smrti bohemisty, indologa, hudebníka a editora Březinových textů Petra Holmana (1951–2019) uplynulo 4. srpna pět let. Dnes si ho připomínáme příspěvkem z loňského březinovského sympozia.

Jméno Petr Holman jsem poprvé četla v roce 1989 v tiráži jeho souborné edice Březinových esejů. Kniha *Hudba pramenů a jiné eseje* už tím, že tehdy vyšla oficiálně, ohlašovala přelom časů a některým z nás přinesla i první skutečně osobní čtenářské setkání s Otokarem Březinou. Sousedství „hudba pramenů“ by si ostatně mohl Petr Holman vetknout do znaku: prameny systematicky vyhledával a také je uměl zpřístupnit: muzicky, exaktně i hravě – jak o tom svědčí jeho frekvenční slovník Březinovy poezie (samizdat 1986; německy knižně 1993) nebo obří koláž z březinovských ohlasů *Březiniana II* (2012; viz též text Martina Machovce v *Bulletinu SOB* 77).

V roce 2004 po desetiletích práce Petr Holman vydal všechny básníkovy tehdy známé dopisy ve dvousvazkové *Korespondenci*. Jeho edice rozšířila nejen představu o pramenech Březinova díla a jeho stylovém rejstříku, ale také o možnostech edice dopisů. *Korespondence* Otokara Březiny vyšla krátce předtím, než jsme se se studentkami a studenty z Filozofické fakulty Univerzity Karlovy začali systematicky věnovat dopisům Demlovým. Petr Holman k tomu výrazně přispěl – jednak náš seminář navštívil a mladší kolegy nakazil vlastní fascinací a důsledností svého hledání; jednak nás postupně vedl k různým skrytým pramenům, jako byly například originály dopisů Jakuba Demla Marii Tischlitzové (tehdy ve sbírce Davida Falady, nyní v LA PNP) nebo Březinovy dopisy Demlovi, dosti překvapivě uložené v Moravské zemské knihovně v Brně; upozornil nás též na význam Březinovy a Demlovy knihovny uložené tamtéž. Nakonec nám poskytl veškeré Březinovy dopisy i březinovské dedikace pro edici vzájemné korespondence Demla

s Březinou *Poznávám krásu Vašich krajin*, dokončenou roku 2018 pod vedením Elišky Müllerové. V témže roce přispěl do demlovského almanachu svými ranými zápisky ze své první cesty do Tasova a Jaroměřic. Tehdy jsme netušili, že se tím kruh jeho cesty uzavírá.

Ač jsem nepatřila k blízkým Petra Holmana, zvláštním řízením jsme se v posledním roce jeho života setkali víc než dřív. Poslední velká Petrova cesta v roce 2019 mířila do Japonska. V květnu Petr a Jitka Holmanovi zavítali do Kakegawy v prefektuře Šizuoka, strávili noc v domě rodičů mého muže a nešťastnější prý Petr byl, když viděl brzo ráno čajové pole, kterými je Šizuoka proslulá. Po návratu Holmanových do Prahy jsme se všichni sešli ještě u nich doma a naposledy v motolské nemocnici. I tam měl u sebe Březinovy *Básnické spisy*.

O Petru Holmanovi jako člověku, který před kariérou dával přednost vlastní cestě, nejlépe svědčí jeho žáci, kteří ho poznali za dob socialismu – nikoliv na univerzitě, ale buď na základní, nebo učňovské škole. I tam dokázal druhé okouzlit a nakazit (podle dobových kritérií spíše kazit) hudbou i prameny. Na tuto Holmanovu školu vzpomínal například Martin Machovec v nekrologu na stránkách *Literární bašty Dobré češtiny*.

Ze setkání s Petrem Holmanem jsem získala dojem, že i v nepříznivých podmínkách dokázal čas, který mu byl dán, naplnit. Zůstaly po něm

Petr Holman. Foto Lubo Stacho, 1978

i rozpracované nebo neuskutečněné plány, ale na ty v krátké době navázali jiní: v poslední době nově vyšly Březinovy *Básnické spisy* v České knižnici (2021; edici Miroslava Červenky a Břetislava Štorka revidovali a připravili k vydání Tereza Nováková, Jiří Flaišman a Michal Kosák) a jeho verše nově a široce zpřístupňuje i Česká elektronická knihovna (www.ceska-poezie.cz/). Ústav pro českou literaturu AV ČR vydá též listy Anny Pammrové Otokaru Březinovi, které Petr Holman objevil v roce 2009 (eds. Eva Straková, Helena Pernicová, Xavier Galmiche, Martin Machovec a Daniela Iwashita), a všechny známé Březinovy dopisy na základě Holmanovy edice *Korespondence* postupně zpřístupní i databáze NETLET. Krátce: Petr Holman nám otevřel Březinovo dílo a my můžeme v jeho četbě pokračovat.

Daniela Iwashita,

Ústav pro českou literaturu AV ČR

Príspevek byl pro Bulletin SOB upraven.

■ STUDIE / DOKUMENTY

Knihař a spisovatel Stanislav Vodička, přítel Jakuba Demla (1. část)

Stanislav Vodička se narodil 15. října 1910 v Rožďalovicích do velmi chudé rodiny. Ještě ani nechodil do školy, když mu tatínek zemřel a o rodinu se musela starat maminka. Nechtěl se učit krejčím a bylo jeho štěstím, snad už životním předurčením, že byl přijat do učení Jendou Rajmanem, jedním ze zakladatelů moderní knižní vazby. Spolu s ním se u Rajmana vyučil také Josef Studený ze Skřinářova, synovec Jakuba Demla. Díky němu se tak Vodička mohl potkat s básníkem v Rajmanově dílně už v roce 1928. Snad toto setkání předznamenalo pozdější přátelství.

Po tříletém učení získával tovaryšskou praxi u Ludvíka Bradáče v Praze. Poté jeho životní cesta nabrala směr na Vysočinu, když v roce 1934 odkoupil za 10 000 korun od zmíněného Josefa Studeného knihařskou dílnu v Tasově. Dílna sídlila v domě č. 27, který patřil poštmistrovi Antonínu Demlovi, bratrovi Jakuba Demla. Dílna se pak velmi rychle stala místem, kde se básník scházel se svými přáteli.

Stanislav Vodička vázal knihy pro Demlovu nakladatelku Marii Rosu Junovou, pro dominikánské nakladatelství v Olomouci, ale i pro Jana Zahradníčka, Jana Dokulila, Bedřicha Fučíka, Timothea Vodičku...

V roce 1937 se oženil a bydlel na samotě zvané Papírna, v těsném sousedství milované přírody, odkud denně spěchal do své dílny.

Když zrušením jeho živnosti v prosinci roku 1951 knihařské působení v Tasově skončilo, našel si zaměstnání v n. p. Kablo ve Velkém Meziříčí, kde pracoval zpočátku jako dělník; později se tam stal archívářem a mohl se opět věnovat knihařině, jen té běžné, určené pro potřeby podniku. Zde roku 1953 spoluzaložil folkloristický soubor Vysočina,

kde působil jako kronikář a zejména jako lidový vypravěč – „stréc Vodička“ – až do roku 1960. Složil tehdy texty několika písní s hudbou Václava Šoleho či Miroslava Milostného, které zlidověly. Zmíním nejznámější z nich: *Nejhezčí vzpomínka*, *Ta Žákova hora*, *Proč vy chlapci*, *Vápeníci*. Patří k nim i píseň *U tasovské skály*:

U tasovské skály
s mou milou jsme stáli,
nezapomeň, synku,
co dnes při prstýnku
jsme si slibovali.

Až budeš na vojně
česat vraný koně,
vzpomeň do daleka,
kde na tebe čeká
tvoje děvče věrné.

Knihářské začátky

Stanislav Vodička občas vzpomínal na to, jak jako knihář začínal:

Nejdříve jsem se učil čtrnáct dní krejčím. Ještě dnes je mi při té vzpomínce každý kousek hadru protivný. Když mi po zběhnutí z učení hrozilo, že budu muset do lobkovického velkostatku jít jezdit s volským potahem, naskytla se příležitost v Rajmanově dílně učit se knihářem. Každé řemeslo má mít pro učedníka v sobě tolik kouzla, aby mu otevřelo okno k výhledu do světa. Pro mne knihářina tenhle výhled měla. Byl v knihách, o kterých jsem nevěděl, co v nich je. Dnes to také ještě nevím – a nebudu to nikdy vědět – ale je v nich krása a je v nich vrchovaté naplnění všeho lidského snažení. Je v nich Slovo.

Ke 100. výročí Vodičkova narození Jan Juránek, tiskař z Rájce-Jestřebí, vysázel a na ručním lisu vytiskl krásný tisk *Vzpomínám*. Rád ho ocituji:

Vzpomínám na svůj čas mezi dvěma válkami. Tam – až někde v mlhovině dětství – je má první knížka. Byl to malý sešitek ze Šťastného pohádek o bludičkách. A před sebou na stole mám vydání básní pana Li Po – Měsíc nad průsmykem. Obě mám rád. Leží mezi nimi více než půl století práce na knize. Jsem knihářem. Měl jsem štěstí! Moji mistři mě naučili dělat dobrou vazbu. A měl jsem podruhé štěstí, když jsem potkával lidi, kteří měli rádi knihu. Věřte mi, kniha voní, i když je usmolená. Před měsícem jsem opravoval starou bibli z roku 1698. Visely z ní cáry jako z odkopnuté děvečky, ale ona přečkala mory a války, a když jsem ji umyl, vyspravil a vyžehlil, zavoněla časem a odešla do salonu.

Já jsem knihářil v Tasově. Je to malé městečko na Vysočině. Nebyť básníka, který tam žil, nebylo by tam ani knihářství. Ale i v tom Tasově jsem bydlel na samotě, u řeky v lese. Jak může žít knihář v lese? V Tasově se říká: „Každé sme jinak hlópe.“ Já jsem byl také hlópe.

Ani byste nevěřili, co všechno dokáže udělat knihář v lese. Tam je lidský čas jiný...

O své knihářské práci si často psal s přítelem PhDr. Petrem Holmanem, kterému vytvářel krásné umělecké knižní vazby. Jejich povídání se týkalo především jeho knihářské práce, ale řeč byla také o jiných knihářích, o literárních přátelích.

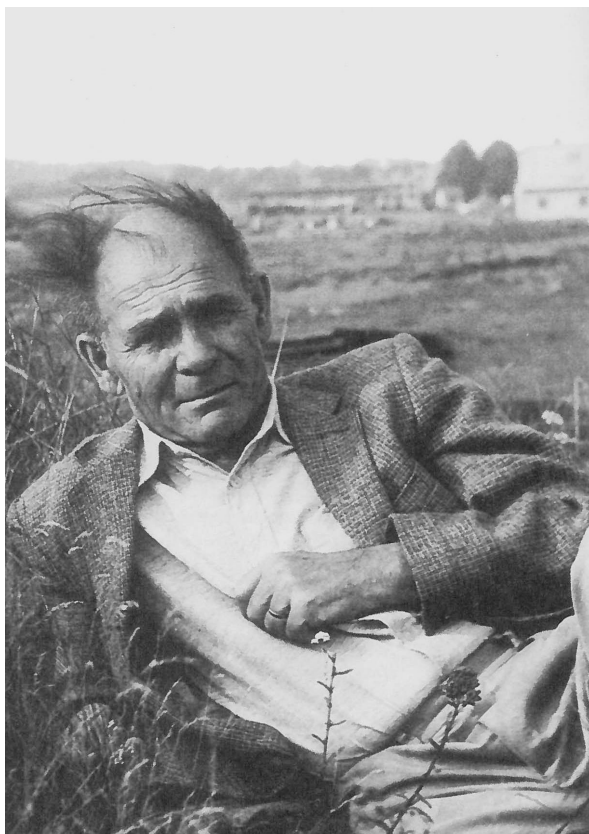
Publikaci *Z dopisů Stanislava Vodičky Petru Holmanovi 1973–1982* jsme si odvezli z Jaroměřic nad Rokytnou i s přátelským Holmanovým věnováním:

Váženým a milým manželům Dvořáčkovým jen a jen s přáním všeho dobrého,

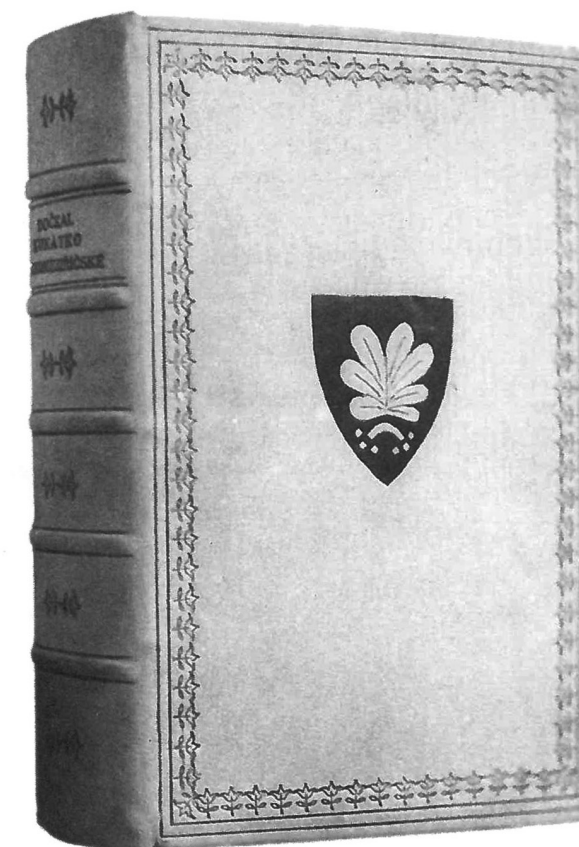
JnR září 2008

Petr Holman

Stanislav Vodička svému příteli 18. prosince 1973 sděluje:

Stanislav Vodička.
Reprodukce z jeho knihy
Básník Jakub Deml
v *Tasově* (Torst 2001)

Knižní vazba Stanislava
Vodičky. Reprodukce z jeho
knihy *Básník Jakub Deml*
v *Tasově* (Torst 2001)

Milý pane Holmane!

Posílám svázaného Březinu. Nevím, jak budete spokojen? Máte představu o čistotě, neporušenosti a o dokonalosti Díla, tj. vazby. Kdybychom sehnali bílou, marokánskou kůži, stačilo by opravdu celou vazbu ozdobit jenom drobným zlatým nápisem autora. Bylo by to krásné a dokonalé. Musel jsem udělat alespoň něco na odpoutání zraku od nedokonalostí kůže. Je to nutné, jako je nutná naftová krize před zdražením.

Neměl bych nic proti tomu, kdybyste v případě jiné Vaší představy tuto knihu někomu prodal a koupil si jinou, kterou bych Vám později svázal jinak.

Za tuto mi nic neposílejte. Je to poděkování za Vaše knihy. Od Jana Dokulila jsem doposud nedostal odpověď. Můj dopis přišel v nevhodnou dobu. Jan Dokulil byl už v té chvíli v nemocnici s infarktem. Budu tedy čekat a utěšovat se domněnkou, že ho to nestihlo po přečtení mých veršů. Bylo by to strašné pomýšlení.

Následoval dopis z 22. ledna 1974, odeslaný z Velkého Meziříčí, z kterého vyjímám:

Milý pane Holmane!

Rozdělal jsem Vašeho Březinu, a protože bych Vám rád udělal hezkou vazbu, co byste tomu říkal, kdybych všechny tři svazky svázal do jedné knihy? Do celokožené vazby. Udělal bych to do veřovice a uvnitř bych zachoval pořadí svazků pod titulem „Dílo Otokara Březiny“. Výzdobu udělám střízlivou.

Na svou omluvu uvádím skutečnost, že jsem v době příchodu Vaší práce už měl rozdělanou sérii knih pro básníka Jana Dokulila a dal mu závazný slib. Mimo toho jsem mu slíbil dát přečíst své verše.

Z Velkého Meziříčí 16. března 1974 píše se smutkem:

Milý pane Holmane!

Nad úmrtím Jana Dokulila jsem se ocitl na rozcestí. Vlastně už ani ne na rozcestí. Ke všemu jsem tu překvapivou zprávu dostal teprve

za týden po pohřbu. O tom také svědčí můj dopis Vám, kde jsem byl nevhodně ironický v naději, že to je jenom přechodná, lehčí choroba.

Byl jsem, bohužel, příliš tvrdě poučen o prchavosti tohoto života.

Ještě stále v sobě nosím, přes veškerou pokoru, úžas. Na stole mám jeho nedokončené vazby, které jsou stálou připomínkou. Už jsem se nedověděl, co říká mým veršům.

Také knihy mají svoje osudy. Básník a kněz P. Jan Dokulil ve své knize *Loučení* v kapitole věnované Otokaru Březinovi píše:

Koupil jsem si sám v Třebíči Březinovy Básnické spisy, čtvrté vydání Mánesa z r. 1926, bylo to r. 1928, a k Vánocům téhož roku Hudbu pramenů. Všechno mne o Otokaru Březinovi zajímalo, vždyť žil tak blízko nás, ale byl, jsem ještě moc mladý zajíc, abych pomyslel na návštěvu.

Básník Jan Dokulil miloval krásné knihy, knihy ustrojené do ušlechtilé vazby, proto se obracel se svými zakázkami i na Stanislava Vodičku. Nakonec došlo i na ty vytoužené Březinovy spisy. Knihu mi ve skvostné Vodičkově vazbě, s originálním pouzdrém, ukázala spolu s dalšími knihami básníkovy neteř, paní Iva Novotná z Mastníka, která věrně uchovává a připomíná strýčkův básnický odkaz. Jan Dokulil dokázal Vodičkovu mistrovství náležitě ocenit:

Vazby knižní si neváží jen lidé, kteří si neváží knih. A knih si neváží, kdo si neváží slova. Nezáleží jim na tom, když se kniha roztrhá, listy pošpiní a poztrácejí. Na jednom slově či na více jim nesejde. Já ale nechci všechna slova, celé Slovo, a proto miluji vázané knihy, které mi je celé zachovávají. A protože mám jen knihy plné Slova, miluji vazače, kteří mi krásně sváží knihy, protože krásná kytice musí být překrásně svázána. Tak važte dál, Mistře Vodičko, krásné knihy krásně, abyste byl svázán do knihy Života.

František Dvořáček

Pokračování stati uvedeme v příštím Bulletinu SOB.

■ AKCE SOB

Výklenek už není prázdný aneb Otokar Březina s Jakubem Demlem se opět setkali u Tasova

Sobota 11. května 2024 nebyla tak zcela obyčejným dnem, jako snad není žádný z lidských dnů tady na Zemi. Pro každého člověka je každý svým tajemným způsobem jinak významný a důležitý. Pro nás byla tato sobota dokončovacím dnem dávného záměru a s tím spojeného malého výletu.

Celkem plynule jsme dorazili k jednomu kameni u Tasova, na němž rád sedával a rozjímal Otokar Březina, když pobýval na návštěvě u svého přítele Jakuba Demla.

Jeden vůz se čtyřmi lidmi vyrazil z Jaroměřic. Druhý vůz z Tasova a třetí z Třebíče. Sešlo se nás tak na památném místě u malebného potoka Polomina devět lidí a jeden pes, který byl po operaci, a nemohl se tedy dle své libosti a touhy vrhat radostně do říčních vod, ale musel být v zájmu svého zdraví veden na vodítku.

Ani my se nevrhali do vod potoka, i když radost nás provázela spolu s okouzlením krásnou divokou přírodou posázenou skalkami, balvany, které Otokar Březina podle Demlových vzpomínek pojmenoval „velrybové mocní“, náletovými dřevinami i halabala popadanými kmeny stromů, o které se zatím nikdo nepostaral.

Eman Nožička s manželkou nás čekali u mostku u tábořiště Skalka, paní Lidmila Anna Dohnalová s vnučkou, synem a pejskem už nás na cestě předešli a my se vydali od mostku za nimi po břehu potoka Polomina.

Asi po půl hodině cesty jsme došli k brodu, který se dal překonat hokáním po kamenech nebo po úzkém prkně. Přechod přes potok jsme zvládli. Většina využila služeb prkenných.

Pejska držel zkrátka na vodítku po většinu cesty syn paní Lidmily Dohnalové, která pomohla panu Emanovi Nožičkovi kámen – malé skalisko s již připraveným výklenkem – znovuobjevit a on na toto památné místo upozornil členy Společnosti Otokara Březiny. Zde uvádím z jeho dopisu:

Mohlo to být někdy v půlce roku 2022, když mně oslovila Simona, blízká přítelkyně paní Lidmily Anny Dohnalové.

Lidmila Anna Dohnalová je dcera Stanislava Vodičky, který vázal práce Jakuba Demla. Paní Lidmila se zajímá o památné kameny a měla zájem o některou z našich tří knih o kamenech na Třebíčsku. I když všechny knihy jsou beznadějně vyprodané, nějak se zadařilo, že jsem nějakou sehnal. Od té doby mi paní Lidmila posílá krásné obrázky z její tvorby. Když jsem se ptal, čím si to zasloužím, tak jen lakonicky odpověděla: „Však se známe.“ Je pravda, že jsem se trochu zasloužil o její výstavu v Muzeu O. Březiny.

Simona mi poslala úžasnou vzpomínku Lidmily na upomínku, kde rád v údolí Polominy sedával Otokar Březina při návštěvě Jakuba Demla.

Poslední věta mne nenechala v klidu: „Výklenek je dodnes prázdný.“

Podařilo se mi kámen najít, ale mnou zamýšlená destička nepřicházela v úvahu. Až při letošním setkání „březinovců“, když Vladislav Vejtas v Zahradě symbolů u katalpy, stromu v loňském roce u muzea zasazeného, přiložil keramickou desku se jmény spojenými s muzeem, mi to zapálilo!

Poprosil jsem ho a ten ochotně vytvořil desku, kterou bychom rádi v sobotu 11. května ve výklenku usadili. Nejsem organizátorem akce, ale předpokládám, že by to mohlo být okolo 10.30 až 11.00 hod.

Eman Nožička

Nová pamětní tabulka

Lidmila Dohnalová a Emanuel Nožička

A tak se i stalo. Já tedy, finální aktér celého procesu, vybaven ocelovým kartáčem, acetonem na očištění výklenku a speciálním kamenosochařským lepidlem na upevnění keramické tabulky, jsem ji za podpory ostatních členů výpravy do výklenku umístil.

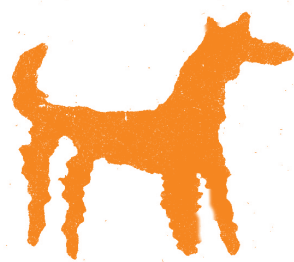
Paní Dohnalová přečetla dopis, který je přílohou tohoto článku, pan Eman Nožička podal své svědectví z objevování kamene, které bylo celkem dobrodružné, já jsem přednesl krátký text o vřelém vztahu Jakuba Demla k osobnosti a dílu Otokara Březiny z knihy D. Ž. Bora *Dítě andělů*.

Chvilí ticha s prosbou k andělům a dalším ochranným géniům, aby pečovali o toto místo a nově umístěnou tabulku, jsme pak vše zakončili.

Na cestě zpět jsme se dali do řeči s náhle se objevivším příbuzným Jakuba Demla, který nám poutavě vyprávěl o Demlově topolu na tomto místě, o svém dětství a chlapeckých setkáních s básníkem.

Děkuji vnučce paní Dohnalové, která z akce pořídila několik profesionálnějších fotek i videí.

Petr Kopejska, předseda SOB

STEZKA OTOKARA BŘEZINY

KDYŽ PŘIJĚDĚL OTOKAR BŘEZINA DO TAŠOVA NA NÁVŠTĚVU K JAKUBU DEMLOVI, CHODÍVAL RÁD OKOLNÍ KRAJINOU. VYBÍRAL SI CESTY, KDE TUŠIL, ŽE NIČHO NEPOTÍKA.

JEDNA Z CEST VEDLA POD TAŠOVEM OKOLO POTOILA PĚLOMÍ, KTERÁ SE DNES JMENUJE PĚLOMINKA, AŽ DO ÚDOLÍ ŘEČI OSLAVY, ZVANÉHO POŘÍČÍ.

PŘILEHLÁ LESNÍ STRÁŇ V POTOILA, S MOHUTNÝMI BALVANY, PATŘILA BRATROVI JAKUBA DEMLA-ANTOVÍNOVI. POD STRÁŇÍ V PŘILEHLÉ LOUČKI STÁL PĚKÝ DŘEVĚNÝ SENÍK, KE KTERÉMU VEDLO NĚKOLIK KAMENNÝCH SCHŮDÍŮ. HNED VEDLE BÝVALÉ BOUDY JE SKÁLA, NA KTERÉ OTOKAR BŘEZINA RÁD ODPOČÍVAL. MOHL TAM POSLUCHAT PTAKY A BUBLAVÍ BLÍZKÉHO POTOČNÍHO SPLÁVKU.

JAKUB DEML POŽÁDAL SYNŮVCE JOSEFA STUDENÉHO, ABY DO KAMENE VYSEKAL VÝLLENEK, DO KTERÉHO CHTĚL NECHAT UMÍSTIT PAMĚTNÍ DESKU NA PAMÁTKU OTOKARA BŘEZINY.

VÝLLENEK JE DODNES PRÁZDNÝ.

Za poklady muzejní noci 2024

Páteční podvečer a večer 7. června 2024 od osmnácté hodiny se v Muzeu Otokara Březiny v Jaroměřicích nad Rokytnou nesl ve znamení druhého ročníku muzejní noci.

Naše muzejní noc se stejně jako ta loňská připojila k Festivalu muzejních nocí, který letos proběhl už podvacáté ve dnech 17. května až 15. června 2024. Organizace festivalu se každoročně ujímá Asociace muzeí a galerií České republiky, z. s., ve spolupráci s ministerstvem kultury a dalšími subjekty. Národní zahájení dvacátého ročníku Festivalu muzejních nocí proběhlo v pátek 17. května 2024 v Pardubicích.

Kromě prohlídek svých stálých expozic a výstav muzea a galerie nočním návštěvníkům nabízejí řadu doprovodných i kulturních programů a stávají se místy mimořádných a nečekaných zážitků a setkávání.

Kniha života

Slavnostnímu zahájení muzejní noci u nás předcházelo odhalení renovované *Knihy života* na hrobě básníka Otokara Březiny. Novou plastikou z kvalitního materiálu (epoxydové pryskyřice), který by měl vydržet mnoho let, vytvořil štukatérský ateliér akademické sochařky Niny Jindřichové. Původní měděná *Kniha života* zdobila hrob od roku 1930 a vytvořil ji akademický sochař Jaroslav Krula podle náčrtků Františka Bílka. V roce 2014 ji odcizil dnes již známý pachatel, který ji i nenávratně znehodnotil. Za její první repliku vděčíme paní Blance Proksové. Replika však měla kratší životnost a bylo nezbytné ji nahradit odolnější verzí.

Na tento záměr se nám během loňského i části letošního roku podařilo vybrat od dobrovolných dárců 53 000 Kč. Patřilo k nim město Počátky (25 000 Kč), pan Pavel Kryštof Novák (3000 Kč) a další, kteří si nepřáli být veřejně zmiňováni, ale kterým rovněž velmi děkujeme. Hlavním dárcem pak bylo město Jaroměřice nad Rokytnou, které poskytlo částku 93 000 Kč.

Odhalení obnovené *Knihy života*: zleva Tomáš David a Petr Kopejska.
Foto Veronika Zlatušková

Odhalení *Knihy života* doprovodil dvěma houslovými skladbami Petr Hudeček. Předseda Společnosti Otokara Březiny Petr Kopejska přednesl část předmluvy Otokara Březiny k výtvarnému cyklu *Otčenáš*, první autorské knize Františka Bílka.

Všichni přítomní pak nové *Knize života* popřáli dlouhé trvání a ať je zdrojem naděje a dobrého života pro všechny, kdo se u ní zastaví. Ať vyzářuje světlo naděje a tvořivého a radostného lidského života.

Výstava Zdeňky Horké

Po slavnostním zahájení muzejní noci následovala vernisáž barevné a energetizující výstavy obrazů intuitivní „malířky pěti živlů“, jak o sobě píše na svých webových stránkách, paní Zdeňky Horké.

Paní malířka vyprávěla o tom, odkud bere inspiraci, jak obrazy vznikají, i o tom, že její babičku učil v jaroměřické škole Otokar Březin. A že bývala na jeho hodinách hodně zlobivá... Vernisáž doprovodil barevnými tóny houslista Petr Hudeček a na klávesy Lenka Šťastná. Výstava potrvá do konce září 2024.

Březinovské pořady muzejní noci

Vlastní program muzejní noci proběhl ve dvou blocích (od 19.15 a 20.15) v prostorách muzejní knihovny a v bytě básníka. V knihovně jsme návštěvníkům umožnili poslech autentické nahrávky projevu Václava Havla, který Jaroměřice navštívil podruhé v roce 1998, a Jiřího Kuběny. Zazněla i báseň Jiřího Kuběny určená k pozvednutí národního ducha. Zúčastnění si rovněž vyslechli nahrávky recitace Březinovy poezie v podání herce Radovana Lukavského a učitelky Marie Nožičkové. Díky pozorné přítomnosti hostů se večer nesl v duchu laskavosti, dnes tolik potřebné. Děti u velkého stolu v knihovně malovaly nádherné obrázky.

V básníkově bytě proběhly od 19.15 a od 20.15 dva bloky čtení z knihy Jana Rambouska *Hrst vzpomínek na básníka Březinu*, která byla vydána v Kežmaroku v roce 1929. Z této knihy a z esejí Otokara Březiny četla studentka Lucie Palasová. Její četbu a recitaci prokládal hrou na muzikoterapeutické nástroje – na americkou indiánskou flétnu, zvonky koshi, fujaru a prostorové vlny – Petr Kopejska.

Za přípravu muzejní noci 2024 a její uspokojivý průběh patří dík paní Anně Zlatuškové, Heleně Stejskalové, Lence Štraubové, Veronice Zlatuškové, Ivě Novotné, Petru Hudečkovi, Lence Šťastné a Vladislavu Vejtasovi.

Děkujeme rovněž sponzorům, kteří muzejní noc umožnili uskutečnit: Dřevozpracujícímu výrobnímu družstvu Jaroměřice nad Rokytnou za finanční dar a Pekařství Malena Jaroměřice nad Rokytnou za poskytnutí občerstvení. Všem zúčastněným přejeme mnoho zdraví a radosti nejen z poezie.

Poklady jsme objevili a těšili se z nich. Hledme tedy s novou nadějí a s radostným očekáváním do roku 2025 vstříc naší třetí muzejní noci.

Petr Kopejska, předseda SOB

Víkend otevřených zahrad znovu po roce v Muzeu Otokara Březiny

Zahrada symbolů u Muzea Otokara Březiny opět ožila kulturním programem v rámci celostátní akce Víkend otevřených zahrad, která letos připadla na druhý červnový víkend 8. a 9. června 2024.

Společnost Otokara Březiny se tak podruhé připojila k této krásné akci, jejímž cílem je zejména prezentovat význam vegetace, posílit její vnímání ve společnosti, rozšířit informovanost a povědomí lidí o zahradní architektuře a umění, představit dílčí objekty se svými příběhy. Letos se do akce zapojilo celkem 293 zahrad a parků z celé republiky, 61 z nich nově.

Po oba dny jsme mohli v dopoledních hodinách vyslechnout příběh Zahrady symbolů a užít si jedinečnou komentovanou prohlídku zahrady s jejím autorem panem Vladislavem Vejtasou, kterému velmi děkujeme, že se i letos akce zúčastnil a přichystal všem návštěvníkům nevšední zážitek.

Nechybělo drobné občerstvení, odpolední čtení v zahradě ani připravený program pro děti. V neděli odpoledne nás pak navštívila malířka Zdeňka Horká – autorka nové výstavy obrazů. V 15 hodin proběhla její komentovaná prohlídka. Paní Horké děkujeme, že vážila cestu a přijela za námi.

Víkend otevřených zahrad: zleva členka SOB Veronika Zlatušková, průvodkyně muzea Helena Stejskalová, malířka Zdeňka Horká a průvodkyně Anna Zlatušková. Foto Zbyněk Hobza

Celému víkendů vévodilo krásné slunečné počasí. Věříme, že kdo Zahradu symbolů navštívil, načerpal v ní energii a sílu, dozvěděl se něco nového, poznal zajímavé rostliny a ponořil se do tajemství symbolů, které zahrada ukrývá.

Děkujeme všem, kdo se do akce zapojili, a především těm, kdo ji připravili a podíleli se na její bezchybné organizaci: paní Heleně Stejskalové, Veronice Zlatuškové, Anně Zlatuškové a Lence Štraubové. Děkujeme za jejich práci a čas, který tomu věnovaly. Děkujeme také všem letošním návštěvníkům, kteří nás potěšili svou přítomností.

Zahrada symbolů byla a je nadále pro všechny zájemce zdarma otevřena každý den (mimo pondělí) v otevírací době Muzea O. Březiny. Budeme rádi, když se zastavíte a přijdete do zahrady nahlédnout.

Veronika Zlatušková,
Společnost Otokara Březiny

■ OZNÁMENÍ / POZVÁNKY

Srdečně zveme na

premiéru filmu o indologovi Vincenci Lesném
a básníkovi Otokaru Březinovi

Poselství lásky a učení Vincence Lesného a Otokara Březiny,

kteřá se uskuteční v hotelu Opera
v Jaroměřicích nad Rokytnou
dne 6. září 2024 od 18 hodin

Režie Oliver Malina Morgenstern

Autoři námětu Gabriela Střeláková Kopcová, Karel Vala

Spoluorganizuje Společnost Otokara Březiny

Před projekcí zazní zhudebněné básně Otokara Březiny za doprovodu kytary v podání Petra Kopejsky

Akci pořádají tvůrci filmu pod záštitou starosty Jaroměřic nad Rokytnou pana Jaroslava Soukupa a náměstka pro kulturu kraje Vysočina Romana Fabeše

Ve spolupráci s Městem Jaroměřice nad Rokytnou
vás srdečně zveme na

TRADIČNÍ SETKÁNÍ SOB dne 14. září 2024

Program

10.15–10.30 – pietní akt u hrobu Otokara Březiny –
promluvu přednese Petr Kopejska, předseda SOB

11.00–12.30 Muzeum Otokara Březiny – přednáška
PhDr. Anežky Janátové, předsedkyně Anthroposofické
společnosti v České republice, z. s., o její celoživotní lásce
k Otokaru Březinovi

13.30–14.30 hodin Muzeum Otokara Březiny – schůze
členů a příznivců SOB, kde mimo jiné zazní aktuální
informace o stavu a směřování SOB + diskuse,
Petr Kopejska a výbor SOB

14.30–15.30 Muzeum Otokara Březiny – neformální
posezení a popovídání v muzeu a v Zahradě symbolů

Občerstvení v muzeu během dne zajištěno!

Hospodaření Společnosti Otokara Březiny za rok 2023

Příjmy

Členské příspěvky	11 750,00
Dary	86 831,00
Symposium	5 886,69
Město Jaroměřice	77 000,00
Přeplatky	4 514,00
Muzeum vstupné	28 831,00
Knihy	13 108,00
Vklad	5 000,00
Celkem	232 920,69

Výdaje

Bulletin	8 136,00
Muzeum	6 031,00
Knihy, časopisy	2 600,00
Energie	70 335,00
Činnost SOB	52 305,00
Kulturní pořady	4 091,00
Internet	3 588,00
Vedení účtu	1 337,00
Cestovné	4 807,50
Převod hotovosti	5 000,00
Celkem	158 230,50

Rozdíl 74 690,19 Kč.

V příjmech jsou zahrnuty dary na opravu knihy – 53 500 Kč – a příspěvky na symposium – 5 886 Kč – celkem 59 086 Kč, které opět brzy vydáme.

Po odečtení těchto položek je výsledek hospodaření SOB za rok 2023
+ 15 604 Kč.

Po započtení zůstatků z minulých let máme v hotovosti a na účtu celkem **181 076, 27 Kč** (včetně oněch 59 086 Kč na brzká vydání).

JAK ZNÁŠ OTOKARA BŘEZINU?

Dne 24. září 2024 v prostorách hotelu Opera

proběhne celodenní vědomostní soutěž o ceny mezi žáky jaroměřické a počátecké školy Otokara Březiny.

Soutěž se uskuteční pod záštitou starosty Ing. Jaroslava Soukupa a města Jaroměřice nad Rokytnou, které pro účely soutěže poskytne zdarma od 9.00 do 15.00 hodin prostory v hotelu Opera.

Soutěž spolupořádají ZŠ Otokara Březiny Jaroměřice nad Rokytnou, ZŠ Otokara Březiny Počátky, město Počátky, město Jaroměřice nad Rokytnou, Společnost Otokara Březiny a Muzeum Počátky.

Soutěžit budou dvě pěti- až šestičlenná družstva žáků obou škol.

Formát soutěže: přes počítač a promítání dataprojektorem – podobně jako v soutěži *Riskuj* – bude položeno 30 otázek rozdělených na 100-, 200- a 300bodové hodnoty dle obtížnosti; proběhnou tři kola po deseti otázkách; pauza bude vyplněna doplňkovou soutěží nebo kulturním programem.

Délka trvání soutěže: asi 70 minut včetně malých přestávek.

Porota bude mít pět členů – starostové měst + ředitelé škol + člen SOB.

Moderátor soutěže: Petr Kopejska.

Předběžný harmonogram:

8.00 – příjezd delegace z Počátek

8.30–9.00 – zahájení soutěže

9.00–10.30 – soutěž

10.30–11.00 – vyhodnocení soutěže

11.00–12.00 – prohlídka školy

12.00–12.30 – společný oběd

12.30–14.00 – program v Jaroměřicích – muzeum, hřbitov, radnice – zajistí SOB

Okolo 14. hodiny – návrat hostů do Počátek

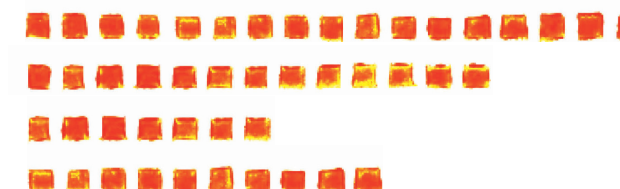

REDAKCE

Prosíme autory, aby delší příspěvky zasílali k redakci s předstihem, abychom mohli zajistit kvalitní redakční zpracování. Uzávěrka pro příští číslo je 31. ledna 2025. Později (nejdéle však do poloviny února) můžeme zařadit pouze krátké aktuální zprávy.

Autory též prosíme, aby v článcích uváděli přesné citace i jejich zdroj ve formátu, který používáme i v tomto čísle bulletinu.

Děkujeme všem sponzorům v prvním pololetí roku 2024: město Jaroměřice nad Rokytnou, DVD Jaroměřice nad Rokytnou, Ing. Petr Kopejska, Vladislav Motýl, hotel Opera, PhDr. Jiří Poláček, MUDr. Xenie Preiningerová, JUDr. Karel Trojan, Jaroslav Frýdek, MUDr. Petr Dvořák, Jakub Zejda, Pekařství Malena a Naturalenka – Alena Čechová a dalším drobným dárcům.

Bulletin vydává výbor SOB v Jaroměřicích nad Rokytnou, Březinova 46, 675 51, IČO 44065841. Kontakt: kopejska@gmail.com,

studijniknihovna@otokarbrezina.cz

Číslo účtu SOB 226798166/0300

www.otokarbrezina.cz

B

Toto číslo sestavil výbor SOB

Příspěvky Petr Kopejska, Alena Blažejovská, Petr Čichoň,
Daniela Iwashita, František Dvořáček a Veronika Zlatušková

Redakce a korektury Dobrá čeština

Grafický návrh a úprava Magdalena Martinovská

Tisk Helena Stejskalová a Helena Hortová